

॥ श्रीः ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அம்ருத ஹரி.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த
பிரகாசநப் பத்திரிகை.

236

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

OCTOBER-1963

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमहन्निव ।

सदा पञ्चायुधीं विभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் பெ. ஸுந்தரராஜாசார்யர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அஸ்மத்குருபரம்பராப்யோ நம:

அம்ருத ஸஹர்.

236

சேபகிருது

ஐப்பசி

— பத்திரிகைகள் —

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

1963

OCTOBER

अनवद्यह्यसूकीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

கோயில் மணவாளமாமுனிகள் ஸம்ப்ரோக்ஷண மஹோத்ஸவச் சிறப்பு

(ப்ர. அ.)

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதியில் சில பல வருஷங்
களாகவே ஜீர்னோத்தாரணத் திருப்பணிகள் நடந்து கொண்டிருந்ததை உலகமறியும்
பெரும்பாலும் பல நாடுகளிலுள்ள பக்தவர்க்கங்களின் நன் கொடையாகக் கிடைத்த தொகை
யைக் கொண்டே ஸன்னிதிக்குள் திருப்பணிகள் நடந்துள்ளன. ஸுமார் பதினாய்
ருபாய்க்கு மேலாகவே திருப்பணியில் செலவாகி யிருக்கிறது. மேலும் சுமார் பதினா
ருபாய்க்கு ஸன்னிதிக்கு வெளியில் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யம் பாக்கி யிருக்கிறது. கட
ஆவணிமீ 5-ஆம் தேதியிலிருந்து 9-ஆம் தேதி வரை (21-8-63 to 25-8-63) இ
ஸம்ப்ரோக்ஷண மஹோத்ஸவம் மிகவும் சிறப்பாக நடந்தது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்சனில் அத்யாபகர்களாயும், வேதம் வல்லார்களாயு
வித்வர்களாயும், பரம பக்தர்களாயுமுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் அழைப்புப் பத்திரிகைக்
அனுப்பப் பட்டிருந்தன. ஸ்வாமிகளும் பக்தபாகவதர்களும் எண்டிசைகளிலிருந்தும் வந்து
குழுவியிருந்தனர். அந்த நிலைமையைக் காணுந்தோறும் “ப்ருந்தம் ப்ருந்த மயோத்யாயாப
ராஜமார்க்காஸ் ஸமந்தத: பபூவுரபிஸம்பாதா: குதூஹலிஜநைர் வருதா:” என்கிற ஸ்ரீ ராம
யணச்லோகமே நினைவுக்கு வந்தது. பெரியாழ்வார் “தென்னாடும் வடநாடும் தொழ நின்ற
திருவரங்கந் திருப்பதி” யென்று திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி குழாங்கூடும் ஸந்தர்ப்பங்கள்.
ஸ்ரீரங்கத்தில் பலவுண்டு; அந்த ஸந்தர்ப்பங்களில் கூடும் குழாம் அவிலக்ஷணர்களும் கலந்து
மலிந்திருக்கும். இந்த ஸம்ப்ரோக்ஷண மஹோத்ஸவத்தில் கூடின குழாத்தில் அவிலக்ஷ
வ்யக்தி ஒன்றுகூட காணக்கிடைக்காது. * மணவாள மாமுனிவன் பொன்னடியாஞ் செங்கமலப்
போதுகளை யுன்னிச் சிரத்தாலே தீண்டும் பரம விலக்ஷண வ்யக்திகளே பல்லாயிரக்
கணக்கில் மலிந்திருந்த திவ்யகோஷ்டிகளைக் காண விழந்தவர்கள் இழந்தவர்களே. உத்தர
வீதிகள் சித்திரைவீதிகள் அடையவளைந்தான்வீதிகள் ஸ்ரீரங்கநாத தேவஸ்தான பரிஸரங்கள்
எங்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத் திரளே நிரம்பி யிருந்த அதிசயம் எதிர்பார்த்திருந்ததன்று. இனி
எதிர்பார்க்கத்தக்கதன்று.

ஸம்ப்ரோக்ஷண தினத்தன்று காலை யில் பெரிய பெருமாள் ஸன்னிதியிலிருந்து மாமுனி களுக்குக் கிடைத்த பஹுமானச் சிறப்புகள் “ ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் கிஞ்சித் கரித்து ஸ்வரூபம் நிறம் பெற்றவாறு சால அழகியதே : ” என்று யாவரும் உகக்கவும் வியக் கவும் அமைந்தன. அன்று காலை ஸுப்ரபாத ஸமயம் முதலாக மத்யான்னம் வரை ஒவ்வொரு வரும் இவ்வையத்திலிருப்பதாக நினையாமல் “ அம்ருத ஸாகராந்தர் நிமக்ன: ஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத ” என்றபடியே யிருந்த விருப்பு ஒன்றே நித்யத்யானத்திலூறியிருப்பது.

இந்த ஸம்ப்ரோக்ஷணத்தை அநுஸரித்து நாளது புறட்டாசிமீ 21-உ முதல் மண்டலாபி ஷேக மஹோத்ஸவம் ஆரம்பித்து 25-உ காலை யில் விசேஷமாக ஸ்நபனத் திருமஞ்சனத்துடன் மிகவும் வ்பலவாக நடந்தேறியது.

இந்த மஹோத்ஸவ வைபவங்களைப் பூர்த்தியாகப் பேசுவதோ, எழுதுவதோ உள்ளபடி அஸாத்யமானதால் மிகவும் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தபடி.

தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிய நுபவம்

(முன் இதழ்த் தொடர்ச்சி)

ஆசாரியர்களில் ஆளவந்தார், திருக்கச்சிநம்பி, ஸ்ரீராமாநுஜர், கூரத்தாழ்வான், வேதாந்தவாசிரியர், மணவாள மாமுனிகள் என்னுமிவ்வறுவர் தேவப் பெருமாள் திருவடி யளில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். முறையே இதனை விளக்குவாம். ஆளவந்தாரீடுபாடு ஸ்ரீராமாநுஜருடைய திவ்விய சரித்திரத்தில் தொடர்பு பெற்றிருத்தலால் இதற்கு இன்றியமையாத சரித்திரப்பகுதியை எடுத்துக் கொள்வோம். ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸ்ரீபெரும் புகாரில் திருவவதரித்து வளர்ந்து கல்விகளைப் பயின்று வருகையில், காஞ்சீபுரிக் கருகான ப்புட்குழி யென்னும் திருப்பதியில் யாதவப் பிரகாச ரென்னும் ஏகதண்டி ஸன்னியாசி ருவர் பூர்வபக்ஷ வேதாந்த நூல்களைப் பாடங் கற்பிக்கிறாரென்று கேள்விப்பட்டோத் தம் அங்கே எழுந்தருளிப் பாடங் கேட்டுவந்தார். தம்முடைய சிறியதாயார் திருக் கரரான கோவிந்தபட்ட ரென்பவரையும் தமது கல்விப் பயிற்சிக்குத் துணைவராகக் கண்டிருந்தார். (பிறகு எம்பாரென்னும் திருநாமத்தினால் பிரசித்திபெற்ற ஆசிரியரே ரவிந்தபட்ட ரென்பவர். இவர் மதுரமங்கல மென்னும் அக்ரஹாரத்தில் தோன்றினவர்.) ப்விருவரும் யாதவப் பிரகாசரிடம் வேதாந்த நூற்பொருள்களைக் கேட்டு வருகையில், வ்வாசிரியர் மாயாவாதி மதத்தைச் சார்ந்தவராகையாலே வேதாந்த வாக்கியங்களுக்குப் ப்விடங்களிற் பொருந்தாப் பொருள்களைப் பகர்ந்து வந்தார். அதனால் அவர்க்கும் ஸ்ரீராமா னுஜர்க்கும் மனவேற்றுமை விளைந்து சிலநாள் பிரிந்திருப்பதும் சிலநாள் சேர்ந்திருப்பது ன ஸம்பவம் ஏற்பட்டிருந்தது. நாளடைவில் யாதவப் பிரகாசர் காஞ்சீபுரியிலேயே தேவப் பெருமாள் ஸன்னிதிக்குள் பிரவசனம் செய்து வந்தார்.

அப்போது ஸ்ரீராமாநுஜருடைய பெரும்புகழ் திசைதொறும் பரவியது. யதார்த்த ரூபானந்தி யென்னும் கீர்த்தி (ஸ்ரீராமாநுஜருக்கு) உலகமெல்லாம் பரவியது. அப்போது ஸ்ரீரங்கத்தில் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தப் பிரவசனம் செய்துகொண்டு தரிசனம் செய்து வந்த அக எழுந்தருளியிருந்த ஆளவந்தார் ஸ்ரீராமாநுஜருடைய பல்வகைப் பெருமைகளையும் கேட்டு மகிழ்ந்து காஞ்சீபுரஞ் சென்று அவரைக் கடாக்ஷித்து வரவேணுமென்று ஆவல் கொண்டு அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டு, வழியிடை யிலுள்ள திருப்பதிகளை அடைவே சேவித் துக்கொண்டு காஞ்சீபுரி வந்து சேர்ந்து அத்திகிரியுச்சியி லமர்ந்த உயர்வறவுயர் நலமுடை

யான அயர்வறுமமரர்கள திபழியைத் திருவடி தொழுது, கீழே திரு மடைப் பள்ளிப் பிரதீட்சிணத்தில் திருப் புற்றினருகே திருவனந்தாழ்வானையும் கரியமாணிக்கப் பெருமானையும் தொழா நிற்கையில், அங்கே யாதவப் பிரகாசர் தம் திரளுடனே பேரருளாளப் பெருமானே ஸேவித்து வலம் வாராநிற்க, ஆளவந்தார் தம் அருகேயிருந்த திருக்கச்சி நம்பியை நோக்கி 'இத்திரளிலே இளையாழ்வார் (ஸ்ரீராமாநுஜர்) யாவர்?' என்று கேட்க, 'அதோ சிவந்த நெடுகி ஆஜாநுபாஹுவாய் வருபவர்' என்று காட்ட, ஆளவந்தாரும் திருவுள்ளம் பூரிப்பது குளிர நோக்கியருளி "ஆம் முதல்வனிவன்" என்று விசேஷ கடாஶம் செய்தருளி, பேரருளாளப் பெருமானே நோக்கி, 'நம் இராமானுசர் தர்சன ஸ்தாபகரம்படி அருள்புரிவேணும்' என்று சரணாகதி செய்து கொண்டே தேவப்பெருமாள் விஷயமாக ஒரு சுலோகம் விண்ணப்பம் செய்தார். அதாவது;

“யஸ்ய ப்ரஸாதகலயா பதிரச் ச்ருணோதி பங்கு: ப்ரதாவதி ஜவேந ச வக்தி மூக: ,
அந்த: ப்ரபச்யதி ஸுதம் லபதே ச த்யா தம் தேவமேவ வரதம் சரணம் கதோஸ்மி
என்பதாம்.

இதன் பொருளாவது. தேவப்பெருமாள் சிறிது அநுக்ரஹம் செய்தவாறே செவிடன் செவிப்புலன் பெறுவன், நொண்டியா யிருப்பவன் ஓடத் தொடங்குவன்; ஊமையாய்ப் பிறந்தவன் விரைந்து பேசத் தொடங்குவன்; பிறவிக் குருடன் கண்பார்வை பெறுவன்; மலடி மக்கட்பேறு பெறுவன்; அத்தேவபிரானைப் புகலொன்றில்லாவடியேன் அடைக்கலம் புகுகின்றேன்—என்பதாம். இஃது ஆளவந்தாரீடுபாட்டின் சுருக்கம்.

இனி ஸ்ரீராமாநுஜரது ஈடுபாட்டை விவரிப்போம். ஸ்ரீராமாநுஜர் யாதவப் பிரகாசர் பக்கலில் பூர்வபக்ஷ வேதாந்தம் பயின்ற செய்தி கீழே தெரிவிக்கப் பட்டதன்றோ. அங்ஙனம் பயிலுமையில், இடையிடையில் இவர் தருக்கித்துக் கூறும் சீரிய பொருள்களைக் கேட்டு விடைகூற மாட்டாமல் திகைத்த யாதவப் பிரகாசர் இவரது மேதையின் மாண்பைக் கண்டு மிக வியந்து, இவரால் தமது சமயத்திற்குப் பங்கம் நேரிடுமென்று அறுதியிட்டு, இவரை மாய்க்கும் வகைகளை யாலோசித்து, தாம் பரிவாரங்களுடனே காசியாத்திரை செல்வதாகப் பிரகடனம் செய்தார் யாதவர். தமக்கொரு பாதகம் நேராமல் காசியில் மணிகர்ணிகை துறையில் விழத் தள்ளி மாய்ப்பதாக மனத்தினுட்கருத்து. அதை வெளிக்காட்டாது 'கா யாத்திரை' 'கங்கா யாத்திரை' என்று பறைசாற்றி சிஷ்ய பரிவாரத்துடன் பயணமாயின

ஸ்ரீராமாநுஜரும், அவருடைய சிறிய தாயார் புதல்வராகக் கீழே பிரஸ்தாபிக்கப் பெற்ற கோவந்தப்பட்டரும் இந்த யாத்திரையில் கலந்து கொண்டனர். துரிதமாகவே யாத்திரை நடைபெற்று வருகின்றது. வீந்தியாடவி யென்னும் பெருங் காட்டினருகே செல்ல நிற்கையில், இந்த யாத்திரையின் நோக்கம் இன்னதென்று சில இங்கிதங்களா லுணர்ந்த கோவிந்தப்பட்டர் ஓரிடத்திலே ஸ்ரீராமாநுஜரும் தாமும் பின்தங்கி, செய்தியை ஸுசனையாக வுணர்ந்தி, அகன்றுபோவது நலமென்றறிவித்து ஸ்ரீராமாநுஜரை மீண்டுபோகச் செய்தனர்

நிர்ஜனமும் நிர்ஜலமுமான நீள் காட்டிலே பிரியலுற்ற ராமாநுஜர் அவ்வழியை விட்டுத் துறுக்கே நெடுந்தாரஞ் சென்று ஒரு மரத்தடியிலே நின்று பார்க்க, கண்ணுக் கெட்டினவளவு "அங்கோர் நிழலில்லை; நீருமில்லை" என்னும்படியான நிலைமையாய் ஒரு வரும் துணையின்றிக்கே 'ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க் கடலுளமுந்தும் நாவாய்போல் துள்ளிவந்து வழி திகைத்து நிற்கையில், பேரருளாளன் இத்தகைய பரமஸாத்விகர்களை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டாதா னொருவனாகையாலே இவர்க்குத் துணைசெய்ய விரும்பி ஒரு வில்லியின் வேடம்பூண்டு வாரும் வில்லுங்கொண்டு மனைவியுடனே வழிப்போக்கன்போல ஸ்ரீராமேவந்து தோன்ற, ராமாநுஜரும் தண்ணளியே வடிவெடுத்த முகங்கொண்ட அத் திவ்விய தம்பதிகளைக் கண்டு கவலை தீர்ந்து உள்ளத்தேறி நின்று, 'நீங்கள் எங்கு நின்று

வருகிறீர்கள்? எங்கே போகிறீர்கள்?' என்று வினவ, அதற்கு அவர்கள் 'நாங்கள் வட நாட்டு ஸித்தாச்சரமத்தினின்று வருகிறோம்; ஸத்தியவிரத சேஷத்திரத்தை நோக்கிச் செல்லா நின்றோம்' என்று விடை கூறினர்.

அதுகேட்டு மகிழ்ந்த ராமாநுஜர், 'ஆகில் நானும் உங்களுடனே அவ்விடத்திற்கு வர நினைக்கிறேன்; எனக்குத் துணையாயிருக்கலாமோ? என்று கேட்க, 'நல்லது, அப்படியே யாகலாம்' என்று சொல்லி அவர்கள் முன்னடியிட, ராமாநுஜரும் அவர்களைப் பின்செல்ல, அந்தப் பெருங்காடு நீங்கி மாலைப் பொழுதுமாயிற்று. அப்போது ஓரிடத்திலே தங்கி அனுட் டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, நெடுந்தாரம் நடந்து சென்று பின்பு நள்ளிருளா யிருந்த கனல் மேலே வழிநடந்து செல்லமாட்டாமல் அங்கே அவர்களோடு கூடவே பட்டினி கிடந்தார் ஓர் மரத்தடியின்கீழ்.

அப்போது வில்லியின் மனைவி விடாய் மிகுதியினால் தண்ணீர் தண்ணீரென்று கணவ ரிடங் கூற, அவனும் 'இப்போது தண்ணீர் கிடைக்கவில்லையே, சிறிது ஆறியிரு; விடிந்த பிறகு நல்ல மதுரமான தீர்த்தம் கிடைக்கும்' என்று சொல்லித் தேற்றினான். அப்போது ராமாநுஜரின் திருவுள்ளம் மிகவும் வருத்தமுற்றது; 'அந்தோ! நமக்குப் பேருதவி புரியு மிவர்களுக்கு நாம் விடாய் தீர்க்கும்படியான நிலமாக இல்லையே!' என்கிற வருத்தத்துடனே சிறிது போது திருக்கண் வளர்ந்திருந்தார். பிறகு கனவிருளகன்று கீழ்வானம் வெள் ளென்று காலையம் பொழுதானவாறே மூவருமெழுந்து வழிநடக்கத் தொடங்க. அந்தத் தம் பதிகள் அருகேயொரு கிணற்றங் கரையிலே அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டு, ராமா நுஜரை நோக்கி 'அருள் மிகலே! மிகவும் விடாய்த்திருக்கின்றோம், இக்கிணற்றிலே பிறங்கி ஒரு கை அள்ளித் தீர்த்தம் தருவீராக' என்ன, ராமாநுஜரும் உடனே கிணற்றி ிறங்கி இரு திருக் கைகளாலும் தீர்த்தம் வாரியெடுத்து மூன்று தரங் கொடுக்க, அவர்களும் மாங்கி விடாய் தீரப் பருகி உருக் காட்டாதே யொளிக்க இவரும் கரையேறி வந்து பார்த்த வாறே எங்குந் தேடியும் அவர்களைக் காணாமல் சுற்றிலுங் கூப்பிட்டுத் திசைகளை யுற்றுப் பார்க்கையில், மாட மாளிகைகளும் கோபுரங்களும் விசேஷ ஜனஸஞ்சாரங்களும் காணப்பட, ன்னே தோற்றின சிலரை நோக்கி இவ்விட மெவ்வூரென்று கேட்க; 'புண்ணிய கோடி ானம் முன்னே தோற்ற நிற்க எவ்வூரென்று கேட்பதென் கொல்? இது சாலக் கிண றே, கச்சிப்பதியன்றோ' என்று அவர்கள் சொல்ல, ராமாநுஜர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு, 'இத் துணையான வில்லிகளைப் பேரருளாளனும் பெருந் தேவித் தாயாருமாகப் பிரதிபத்தி ணி 'என்கொலம்மான் திருவருள்கள்!' என்று தலை சீய்த்து 'உருக்காட்டாதே யொளிப் யோ!' என்று பல்கால் கூறிப் புலம்பி ஒருவாறு உள்ளந் தேறியெழுந்து சென்று ஸன்னி புள்ளே பேரருளாளனையும் பெருந்தேவித் தாயாரையும் புன்முறுவல் பூத்த திருமுக ண்டலத்துடனே காட்சி தரக் கண்டு, அன்று முதலாக நாடோறும் தேவப் பெருமானது ிருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காகத் திருவாராதனத்திற்கு சாலக் கிணற்றினின்றும் தீர்த்தங் காணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து வந்தார். இதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே திருவரங்கத் தமுதனார் ராமாநுச நூற்றந்தாதியில் காண்டகு தோளண்ணல் தென்னத்தியூரர் கழலிணைக் கீழ் ண்ட அன்பாளன் இராமானுசன்' என்று பொறித்து வைத்தார். ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகனார் திராஜ ஸப்ததியில்

“தத்தம் யேந தயாஸுதாம்புரிநா பீத்வா விசுத்தம் பய:

காலே ந: கரிசைல க்ருஷ்ணஜலத: காங்குராகம் வர்ஷதி”

என்னும் சுலோகத்தினால் இவ் வைநிஹ்யத்தை விளங்கக் காட்டியுள்ளார்.

(தொடரும்)

அஞ்ஜநபஞ்ஜந சதகோடியின் அநுபந்தம்.

புத்தூர் வக்கீஸின் முவெழுத்துக்கு முடிவு.

[கூரம் கொமாண்டர் இளையவில்லி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.]

முவெழுத்துக்கள் எவையென்னில்; (1) ஸுதர்சந பத்ரிகை நெ. 188 ராப்பரின் முன ருவது பக்கத்திற் காணும் வியாஸம். (2) 19-8-63ல் வெளிவந்த தேவஸ்தான பத்ரிகையில் காணும் வியாஸம். (3) நேற்று ஏகாந்தமாகச் சிலருக்கு விந்யோகிக்கப்பட்ட ஸம்ரக்ஷணத்வயம் என்னும் சிறு சுவடி, ஆக இம்முவெழுத்தும் ஏகக்ஷணத்தில் முடிந்துபோவதை இதில் ஸாரமாகக் காணலாம்.

188 ஸுதர்சந ராப்பர் சென்ற ஆடி மாதத்தில் வெளிவந்ததாயினும் நாம் இன்றே கண்டதனால் அதை முதலில் முடிக்கிறோம். 26-6-63 தேதியில் காஞ்சி ஸ்வாமி இந்த வக்கீலுக்கு ஒரு ஸ்ரீமுகம் ஸாதித்திருந்தாராம். அதில் இனி யொருநாளும் தமக்கு ஸுதர்சந பத்ரிகையை அனுப்பவேண்டாமென்று எழுதியிருந்தாராம். அதற்காக ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம் என்றொரு வியாஸமாம். வேணுமென்பதோ வேண்டாமென்பதோ அவரவர்களின் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. த்ரௌபதி விவாதத்திலிருந்து காஞ்சி ஸ்வாமி தாம் விலகிக் கொள்வதாகத் தெரிவித்தால் அதற்கு வியாஸமென்ன வேண்டியிருக்கிறது?

ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்வாமியிடத்தில் எப்போதும் இப்போதும் தமக்கு விசேஷப்ரதிபத்தியுள்ளதாக வெழுதுகிறார் வக்கீல். அது இவருடைய உஜ்ஜீவனத்திற்கு உறுப்பானதென்று உகக் முலகம். “ஸ்ர்வஸ்வத்தில் ஸ்வாமி அடியேனைப் பலவாறு தூஷித்திருந்தபோதிலும்..... என்கிறார் வக்கீல். பல தடவை இப்படி யெழுதி வருகிறார். ‘தூஷண பரிஹாஸமில்லாமல் எழுதினால் ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையில்லை’ என்று பலகால் எழுதுகிறார். இவர் வரையடக்கையைத் திறக்கமுடியாதபடி விஷயங்கள் வெளிவந்துவிட்டால், என்னைத் தூஷிக்கிறார், பரிஹாஸிக்கிறார் என்றெழுதித்தானே இவர் உய்யவேண்டும்.

பண்டிதரத்னம் திருக்கண்ணபுரம் ஸ்வாமிக்கு இவ்வக்கீல் பதிவெழுதுகையில் (அந்த பதிவுரையில் பக்கம் 42ல்) ‘சாஸ்த்ரஜ்ஞ பரிஹாஸ்யமான வாதங்களைக் கொட்டியிருக்கிறது’ என்றிருப்பது சதகோடியில் 9 பாராவில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வார்த்தை தூஷணமா, பூஷணமா? என்று இவரையே கேட்போம். இது யதார்த்த கீர்த்தனமேயொழிய தூஷணமன்று என்பர். இவரை நோக்கி எழுதியுள்ளவற்றிலும் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் தவிர ‘நாயே பேயே’ என்றும்போன்ற பேச்சு கடுகளவேனுமுண்டோ? ‘கடுகளவென்ன?’ ‘கடுகலையாகவுண்டு’ என்பரேல் ஒன்றாவது எடுத்துக்காட்டட்டும். இவருடைய கைக்கும் வாய்க்கும் ஸப்ஸலாக் பூட்டு போட்டார் போன்ற விஷயங்களே இவர்க்கு விடையாகத் தோன்றிய நூல்களில் மலிந்திருப்பதால் அதையெல்லாம் இவர் தூஷணபரிஹாஸங்களாக வே பறைசாற்றி யல்லது தப்பித்துக் கொள்ளமுடியாதன்றோ. அத்வைதிகளின் வாதங்களை பஹுமுகமாகக் கண்டித்து எழுதப்பட்ட வொரு பெரிய நூலுக்கு சததூஷணம் யென்றே பெயர் விளங்கியுள்ளது. ‘நூறு தூஷணங்களின் தொகுதி’ என்றே வ்யக்தமாகப் பெயரிடப் பட்டது. ‘இதில் தூஷணங்கள் தவிர வேறு கிடையாதென்பது நூலின் பெயரினாலேயே ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுவதால் இது ஹேயமான நூல்’ என்று ஒரு அத்வைதியும் எழுத முன் வரவில்லை. விஷயாநுபந்தியான தூஷணங்களில்லாமல் வாதக்ரந்தங்கள் எப்படியவதரிக்க முடியும்? சாஸ்த்ரீய விஷயலேசமுமில்லாமல் வம்புப் பேச்சுக்களையே நிரப்பி தூஷிக்குமிந்த வக்கீல் சாஸ்த்ரார்த்தங்களையே அடுக்கியிருக்கும் நூல்களைப் பற்றி ‘தூஷண பரிஹாஸங்களே யுள்ளது; பரிஹாஸ தூஷணங்களே யுள்ளது’ என்றெழுதுவதா

னது "மாயியாருடைத்தால் மண்கலம், மனாட்டுப் பெண் உடைத்தால் பொன்கலம்" என்னும் பழமொழியையே நினைப்பூட்டும். தூஷிப்பதற்கு லைஸன்ஸ் தாம் மட்டுமே பெற்றிருப்பதாக நினைக்கிறார் போலுமிந்த வக்கீல். "வேச்யைகள் பண்ணும் பதிவரதா தர்மோபதேசம் போலே" என்று முன்னோர்கள் எழுதியிருப்பதை இவர் கேட்டுணரவேணும். தூஷிப்பதொன்றுக்கே தோன்றிய விவரா தூஷிக்கலாகாதென்று பரோபதேசம் பண்ணுவது?

"பற்பல ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காகவே ஸர்வஸ்வ நூலில் உபபா தனங்கள் தவறான வழியில் செல்கின்றன வென்று ப்ரமணயுக்திகளைக் காட்டி ஸம்ரக்ஷணத் தில் நிரூபித்தேன்" என்று கூசாமலெழுதுகிறார் வக்கீல். இவர்க்கு ஒரு ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி யும் தெரியாது, தெரிந்து கொள்ள முயன்றவருமல்லர். அந்த பாக்கியத்திற்கு இவர் இட்டுப் பிறந்தவருமல்லர் என்பதுதான் இவரை நோக்கித் தோன்றிய ஒவ்வொரு நூலிலும் பேர்க்கவும் பேராதபடி நிரூபிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிறியவற் றோடு பெரியவற்றோடு வாலியற ஒவ்வொன்றிலும் இருளும் மருளுமொழிய வேறென்றில்லா தவிரிவர் என்பது ஆணித்தரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அவற்றுக்கு விடை கூற வேண்டிய அவசியமில்லை யென்றிரிவர். இவரா பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸம்ரக்ஷிப் பவர். 'எந்த ஸ்ரீஸூக்தியிலும் எனக்கு மருளே கிடையாது, மருளிருப்பதாகக் காட்டி யிருப்பது தவறு, என்று நிரூபித்துப் பிறரை வாய்மையச் செய்த பிறகல்லவோ இவர் வாதத் திற்கு அதிகாரியாக முடியும்.

"கடைசியில் அபசாரக்ஷாமண ப்ரார்த்தனையும் செய்து கோண்டேன்" என்கிறார் வக்கீல். அபசாரமும் க்ஷமாப்ரார்த்தனையும் க்ஷணே க்ஷணே நேர்ந்து கொண்டிருப்பதன்றோ இவர்க்கு. இதற்கு அர்த்தமுண்டோ? மேலும், க்ஷமாப்ரார்த்தனைக்குத்தான் க்ஷாமண என்று பெயர். க்ஷாமண ப்ரார்த்தனை யென்பது இவருடைய கல்வித் திறமையைத் தான் காட்டும். இப்படி அஸம்பத்தமாகவே எழுதக் கற்றவிவர் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸம்ரக்ஷிக்க முற்பட்டதாக நினைப்பதும் பேசுவதும் எழுதுவதும் சாலவும் பரிஹாஸ்யம்.

'இனி உம்முடைய ப்ரஸ்தாவம் கொள்ளேன்' என்றெழுதிய காஞ்சி ஸ்வாமி அப்படி யெழுதிய மை உலருவதற்குள் பக்தன் பத்ரிகையில் இம்மாதம் வெளிவந்துள்ள கட்டுரையில் பழைய பரந்த ரஹஸ்ய விவாதத்தை அப்ரஸக்தமாகக் கிளப்பி யிருக்கிறார் என்றெழுதுகிறார் வக்கீல். இது கேவலம் பாமர ப்ரதாரணம். பக்தனில் வெளிவந்த கட்டுரை இன்னதென் பதை உலகமறியாதா? இவர் குறிப்பிடும் பக்தனிதழில் நம்பிள்ளை வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆகிய ஆசிரியர்கள் மூவரின் வைபவம் வெளிவந்துள்ளது. இந்த வைபவம் காஞ்சி ஸ்வாமி இப்போதாக எழுதியதன்று. 10, 12-ஆண்டங்களுக்கு முன்பு பூர்வாசார்ய ப்ரபாவம் என்கிற நூல் காஞ்சி ஸ்வாமியால் வெளியிடப்பட்டு உலகம் பரவி யுள்ளது. அதிலுள்ள வைபவமே ஒரேமுத்துகூட மாறுபாடாமல் பக்தனில் அதனாசிரியரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இது புதிதாக எழுதியதுமன்று, விவாதத்தைக் கிளப்பின படியுமன்று. பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைபவத்தில் அவரருளிச் செய்த க்ரந்தங்களை யெழுது மடைவில் அவச்ய ப்ராப்தமான பரந்த ரஹஸ்ய விசாரம் அப்ரஸக்தமும்ன்று. மணவாள மூரமுனிகளின் வைபவத்தை யெழுதி வருகையில் அவர் அருளிச் செய்யாத க்ரந்தங்களை யருளிச் செய்ததாக எழுதியுள்ளவற்றை நிரூபித்து யதார்த்த ஸ்தாபனம் செய்திருப்பது இப்படி ப்ரஸக்த ப்ரபஞ்சநமோ அப்படியே இதுவும் -- என்று கொள்ள வேண்டியிருக்க வக்கீல் இதற்காக அழுவது அரிது. பரந்த ரஹஸ்ய க்ரந்தரு நிர்ணய பரமான நிதர்மம் அடுத்த படியாக இதிலேயே வருமாத்தலால் இப்போது இது விடப்படுகிறது. "எந்தையாரால்..... அடியேனால்" என்று இவ்ரெழுதியுள்ளவை காசு பொருதவை யென்பது மேலே விசத் தாகும். "நம்முடைய நிரூபணங்களுக்கு யாதொரு பதிலும் சொல்லாமல்" என்று இவர் காமெழுதித் தர்மே அர்சிட்டுத் தர்மே பிரகரம் செய்துகொண்டிருக்கலாமத்தனை. இவ்

விடத்தை “மிகவும் வருந்தத்தக்கது” என்று இவர் முடிக்கிறார். இஃது உண்மையே. மஹான்கள் வருந்தத் தக்கதாகவே யன்றோ இவருடைய ஒவ்வோரொழுத்து மிருப்பது. “ந தே நிரஸீயா: , அபி து ஸோசயீயா: ” என்று ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்யத்தில் பட்டர் பணித் ததை நினைப்பூட்டுகிறார்.

வக்கீல் தாம் 25 கேள்விகள் கேட்டிருப்பதாகவும் அவற்றை அப்படியே அச்சிட்டு பதிலெழுதியாக வேண்டுமென்றும் 188-ன் ராப்பரை முடித்திருக்கிறார். அடியேனெழுதிய த்ரௌபதி ஸம்ரக்ஷணம் பத்து நாள் முன்னமே அச்சாகி வெளி வந்து உலகம் பரவியுள்ளது. அதில் இவருடைய எந்த வினாவையும் உபேக்ஷியாமல் பரிபூர்த்தியாக விடை யிறுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பல பெரியார்கள் ஆமோதித்திருக்கிறார்கள்.

இனி இரண்டாவது தேவஸ்தான பத்ரிகா விமர்சம். வக்கீல் ஸ்வாமி சதகோடி க்ரந்தத்தைப் பெற்று பூர்த்தியாக வாசித்த பிறகே 19—8—63ல் வெளிவந்த தேவஸ்தான பத்ரிகையில் ஸ்ரீ உவே. ராவ்ஸாஹிப். S ராகவையங்கார் ஸ்வாமியின் வியாஸத்தை தூஷித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ ராகவையங்கார் ஸ்வாமி லௌகிகத்தில் மிகச் சிறந்த பதவியை வஹித்து விளங்கினவர். 25 வருஷங்களுக்கு மேலாக வைதிகாக்ரேஸரராக விளங்குபவர். ஜ்ஞானசீல வயோவ்ருத்தர்களில் முன்னணியில் நிற்பவர். பஹுச்ருதரென்பது இந்த ஸ்வாமி யொருவர் க்கே தகும். உபயவேதாந்த க்ரந்தங்களெல்லாம் இந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோவிதேயம். ஒருவருடைய தாக்ஷிண்யத்திற்கும் இவர் கட்டுப்படுபவருமல்லர். இப்படிப்பட்ட ஒரு மஹந்யர் இந்த வக்கீலின் வாதத்தைக் கண்டிக்க முன்வந்ததொன்றே போதுமே யிவருடைய செயல். அதர்க்கணமென்று நிர்ணயிக்க. “அவரையும் நான் தூஷித்துவிட்டேனே” என்பர் வக்கீல். “இராமன் மேலும் நாங்கள் அம்புகளைப் பொழிந்தோமே” என்று அரக்கர் கொக்கரிக்குமா போலே யன்றோ விது. அந்த ஸ்வாமி யொருவர் மட்டுமன்றே; நமது நாட்டில் ஸத்ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்களாக எத்தனைவர் விளங்குகின்றார்களோ அத்தனைவரும் இவர்க்குப் ப்ரதிபக்ஷிகள் அன்றோ. ஸம்ப்ரதாயம் வினைந்து ஸுபிக்ஷமாக யோங்குமிடம் “அடியார்கள் வாழ அரங்க நகர் வாழ” என்று உலகமெல்லாம் போற்றநின்ற திருவரங்கம் பெரியகோயில். இத்தலத்தில் இவருடைய தூர்வாதத்திற்குத் தலையாட்ட ஒரு நபருண்டோ? இவருடைய தூர்வாதங்களை ஸஹித்திருக்கமாட்டாமலன்றோ *வஜ்ரபாதாஸநி ஸந்நிபாதங்களையும் செய்தருளுகிறார்கள்.

“யானி ந்யாயவ்யுத்யு திய-னொவி ஸஹாயதாடி |

கவநூநம் து மஜ்ஜம் ஸொஹொவி விஹுனதி ||” என்றார் முராரி.

ஸம்பீதத்தில் வெளிவந்ததும் இவ்வக்கீலுக்கு நித்யசிரோபூஷணமாக விளங்குவதுமான அவ்வஞ்ஜநபஞ்சநசதகோடியில் பாரா 10ல் இவருடைய தமிழ்ப் பாடை முழுமோசமா தென்று நிரூபித்துவருமிடத்தில் வக்கீலின் உரையில் (பக்கம் 47ல்) “ஸோமபானம் செய் முயற்சித்தான்” என்றிருப்பதை யெடுத்துக் காட்டி “தமிழில் முயற்சித்தானென்கிற சொல்லைக் காட்டிலும் பரிஹாஸ்யமான சொல் வேறு கிடையாது..... பள்ளரும் பரிஹாஸிக்கும்படியாக இப்படி யெழுதுகிறவரோடு நாம் வாதப் போர் புரிவதே அபஹாஸ்யமல்லவா?” என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அதை இந்த வக்கீல் பார்த்துங்கூட மேலே குறித்த தேவஸ்தா பத்ரிகைக் கட்டுரையில் “பரதன் பொய்யாக்க முயற்சித்தான்” என்றெழுதியுள்ளார். இது எவ்விதமான அஹம்பாவத்தினாலென்றால் “முயற்சித்தானென்று நாம் பலகாலும் எழுதியே சிட்டுப் பிரசுரஞ்செய்யிருக்க இதை ஒருவரும் இதுகாறும் ஆக்ஷேபியாமலுமிருக்க, சதகோடி காரர் இதைப் பரிஹாஸிக்கிறாரென்று நாம் விட்டுவிடுவதா? ஆகட்டும்; ஒரு கை பார்த்துவிடுவோம். இது இலக்கணத்திற்கிணங்கிய சொல்லேயென்று ஸ்தாபித்துவிடுவோம்” என்கிற அகம்பாவத்தினாலன்றி வேறென்னாலுமன்று. இங்கே யாவரும் கவனிப்பது. த்ரௌபதி விஷயம் பரிகணிதர்களான சிலரே ஆராயக்கூடியது. அது எப்படியாவது போகட்டும்.

முயற்சித்தானென்பதைப் பரிஹஸிக்க உலகமெல்லாம் ஒன்று கூடும். வக்கீல் தலைகீழாக நின்று தவம் புரிந்தாலும் முயற்சித்தானென்பது ஸரிதானென்று மூதலிக்கமுடியாதன்றோ. இதைக் கொண்டே இவர் சரக்கில்லாத வீண் பிடிவாதக்காரர் என்று ஒவ்வொருவரும் திடமாகக் கொள்ளலாம்.

இக்கட்டுரையில் வக்கீல் அடிக்கடி யெழுதுவதாவது "அடியேனுடைய நிர்வாஹம், என்னுடைய நிர்வாஹத்தில்" என்று. ஆளவந்தார் நிர்வாஹம் எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் பட்டர் நிர்வாஹம் என்பனபோல் புத்தூர் வக்கீல் நிர்வாஹ மென்று ப்ரஸித்தி விளையப் பாடுபடுகிறார்வரென்பது வெளிப்படை. தான்தேரன்றிப் பேச்சு என்பதை இவர் தாமே ஸதாபித்துக்கொண்டாராயிற்று. போதுமே.

3. ஸம்ரக்ஷணத்வயமென்கிற புத்தகத்தை இவர் அடியேனுக்கு மணவாளமாமுனிகள் ஸந்திதியில் நேரில் அளித்தார். அதைப் பற்றின ஆராய்ச்சி.

இதில் பரந்தரஹஸ்யம் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே ஸாதித்ததென்று ஹடம் பிடிப்பது ததல் விஷயம். இதில் பல பெரியோர்கள் உண்மையை விளக்கி வெற்றி பெற்றார்கள். விசேஷித்து மதுரை மா நகரத்தன்னிலுள்ள வித்வன் மணிகள் மதுர பாஷித மென்று தனிப் புத்தக மொன்று அச்சிட்டு வெளியிட்டு 15 ஆண்டுகட்கு முன்பு இந்த விவாதத்தில் வக்கீலின் தந்தையாரான வக்கீலை வாய்முடச் செய்தார்கள். இப்போது இந்த வக்கீல் "அவ்விவாதம் ஒருவாறு முடிந்தது" என்று முதற் பக்கத்தின் முடிவில் எழுதுகிறார். ஒருவாறு என்பதற்கு என்ன பொருளென்று இவரையே கேட்கவேண்டும். அதை அடியேன் விவரிக்கிறேன். இது தவறாக இருந்தால் இவரே விவரிக்கட்டும். மேலே குறித்த மதுரபாஷிதத்தின் ஒரு பகுதி இப்போதைய சதகோடியிலும் வெளிவந்துள்ளது. அதையெல்லாங் கண்ட இவ்வக்கீலின் தந்தையார் இனி நாம் துராக்ரஹம் கொள்வது காசுக்கு தவாதென்று நிச்சயித்து காஞ்சி ஸ்வாமியிடம் பழைய நட்பை விரும்பிப் பெற்று "பெரியவாச்சான் பிள்ளை விஷயமாக ஒரு கம்பீரமான ஸ்தோத்ர க்ரந்தமியற்றி உரையுடன் அநுக்ரஹிக்கவேணும்" என்று பிரார்த்தித்துப் பெற்று அதை தம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். தனிப் பிரதியாகவும் 500 புத்தகமச்சிட்டு உலகம் பரவச் செய்தார். பெரிய வாச்சான் பிள்ளை திருவாய்மொழிக்கு இருபத்து நாலாயிர மருளிச் செய்தவராகையாலே இருபத்துநான்கு சுலோகங்களைக் காஞ்சிஸ்வாமி யெழுதி உபகரித்தார். இப்போது வக்கீல் "அந்த விவாதம் ஒருவாறு முடிந்தது" என்றெழுதுகிறாரே; முடிந்தவாறு இதுதான்.

பகவத் விஷயமென்று ஜகத் ப்ரஸித்தமான ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியை நம்பிள்ளை மருளிச் செய்தாரென்றும் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை யருளிச் செய்தாரென்றும் வழங்குவது பால், பரந்த ரஹஸ்யத்தைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்தாரென்றும் ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்தாரென்றும் சொல்லலாமே; இதில் விவாத மேதுக்கு? என்று சிலர் கேனக்கலாம். சிலர் என்று என்ன? அனைவரும் நினைக்கலாம், இங்கு விஷயம் என்ன தெரியுமோ? மணவாள மாமுனிகள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யென்றும் ஆச்சான் பிள்ளை யென்றும் சப்த பேதமிட்டு அருளிச் செய்கிற வ்யக்தி ஏகவ்யக்தியா, ஸிந்வயக்தியா என்பதே ஸ்வயான விசாரம். ஏகவ்யக்தியே யென்கிற வாதம் எத்திசையுமுந்நேருடிலும் நிலைப்படுது. அது தவறு தவறு தவறு தவறே. இப்படி மருளவும் மயங்கவு மருளிச் செய்பவன் மணவாளமாமுனிகள்ல்லர். மதுரை வித்வான்கள் பலரும் ஆர அமர விமர்சித்து முடித்த இவ்விஷயத்தில் பிஷ்டபேஷணம் எதற்கு? இதில் காஞ்சி ஸ்வாமியின் ஒருவாத போதுமே. அதாவது, பரந்த ரஹஸ்யம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பணித்ததாயிருந்தால் மணவாளமாமுனிகள் முமுக்ஷுப்படியை விட்டு அதனிலும் விசதார்த்தமான அதற்கன்றோ வியாக்கியானம் செய்தருள்வர். பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸந்ததியாரென்று சொல்லிக்

கொள்பவர்களுங் கூட பரந்த ரஹஸ்யத்தின் பெயரையுங் கூட கேட்டறியாதவர்களுயன்றோ இருக்கின்றார்கள். ஆக இந்த சுஷ்ரு விவாதத்தை விட்டுத் தொலைப்பது இதில் ஒரு வார்த்தை கேளீர்.

பகவத்விஷய காலக்ஷேபத் தனியன்களில் முதலதான “நாதம் பங்கஜநேத்ர ராம.....” இத்யாதி சுலோகத்தில் “ஸக்ருஷ்ணத்வயௌ” என்றுள்ள தன்றோ, ‘பெரியவாச்சான் பிள்ளையோடும் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையோடுங் கூடின’ என்பது இதன் பொருள் இவ்விடத்திற்கு விபுலமாக வியாக்கியானம் செய்திருக்கிற பிள்ளை லோகஞ்சியர். “ஸ்ரீ பக்ருஷ்ண ஸமாஹ்வாய நமோ யாமுத ஸூநவே” என்கிற பெரியவாச்சான் பிள்ளை தனியே வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை தனியனாகவும் “ஸ்ரீக்ருஷ்ண பாத பாதாப்ஜே” என்கிற வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை தனியனைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தனியனாகவும் தெரிவித்து இதுதான் ஸித்தாந்தமென்று முடித்திருக்கிறார். இங்கு இப்படி முடித்துவிட்டு மேலே இருவர் தனியனாகியும் வியாக்கியானிக்கையில் இதற்கு மாறாக வுரையிட்டிருக்கிறார். இத்தகைய பிற்காலத்தவர்களின் சொற்களினால் பல்வகை மருள்களை யடையலாமாயினும் மணவாச மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகளினால் யாரும் எவ்விதமான மருளையும் அடைய முடியாதென்பது கல்வெட்டு.

லஜ்ஜையை யுதறி எழுதுகிறார் வக்கீல். — “காஞ்சி ஸ்வாமி த்ரௌபதி ப்ரபத் விஷயத்தில் ஸுதர்சனத்தை வெற்றி கொள்ள முடியவில்லையே யென்னும் மனக் குறையைப் போக்கிக் கொள்ள” என்று, இதைப் பலகாலு மெழுதுகிறார் வக்கீல். இப்போது நடைபெறும் மணவாச மாமுனிகள் ஸம்ப்ரதாக்கண மஹோத்ஸவத்தில் முதல் நாளிரவில் ஸன்னிதிக்கு வந்த வக்கீல் அடியேனைத் தேடிப் பிடித்துத் தம் சுவடியைக் கொடுத்து முக்கால் மணி காலம் பேசினபோது அடியேன் சொன்ன பல வார்த்தைகளில் முக்கியமான வார்த்தையொன்று—(அதாவது) நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் வ்யபதிஷ்டர்களாயுள்ள புண்டிதோத்தமர்கள் பலரும் இங்கெழுந்தருளியாயிருக்கிறது. இங்கு எழுந்தருளாதவர்கள் மிகச் சிலரேயிருக்கக் கூடும். எழுந்தருளியுள்ள ஸ்வாமிகளின் முன்னிலையில் நீர் வெற்றி பெற்றவாற்றை விளக்கிக் காட்டி அவர்களும் தலைதுலுக்கும்படியாகப் பேசலாமேயென்றேன். அதற்குப் பதில் ‘பாகவதாபசாரம் நேரும்’ என்றார் வக்கீல். இதன் கருத்து என்னவென்றால், ஸர்வாத்மநா அஸமஞ்ஜஸமான தம் கூற்றை ஒருவரும் ஆதரிக்கமாட்டார்; எந்தையாரைப் பிப்பாஸை நானும் அந்த வித்வான்களை யெல்லாம் வைய நேரும். வையத்தான் நேரும். அது பாகவதாபசாரமாகத் தலைக்கட்டுடென்பது வக்கீலின் அபிஸந்தி. இதை இவர் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருப்பதுபற்றிப் பரமஸந்தோஷம். நேரில் வையலாகாது, சுவடிதளில் வையல் மென்பது இவருடைய நிர்ணயம் போலும்.

ஸம்ரக்ஷணத்வயமென்று இவர் பெயரிட்டுப் பழைய காகிதங்களை ஒன்று சேர்த்துக் கட்டி விநியோகிக்கிறார். காற்றில் அடித்துக்கொண்டு போன சில பத்ரங்களைக்கோலு லெடுத்து அமுக்கி வைத்தாலும் அவை மாறிப் பறந்தோடுமவையே யொழிய நிற்குமவை யில்ல. முடிவாக சத்கோடி பஞ்ஜனம் என்று ஒரு மூன்று பக்கம் சேர்த்திருக்கிறார். மதுரையில் அச்சிடப்பட்டதும், வக்கீலின் தூர்வாதங்களை சதச: ஸஹஸ்ரசச்ச கண்டித்ததுமான அஞ்ஜந பஞ்ஜந சத்கோடியென்கிற க்ரந்தம் உகைமுழுதும் பரவியுள்ளது. இதில் அடியேனே சேய்முதிய த்ரௌபதி ஸம்ரக்ஷணம் 43 பக்கம், ஸ்ரீ. உ. வே. K. V. பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமிய் (மதுரை) எழுதியது 24 பக்கம். இவருடைய தந்தையார் காலத்தில் அவதரித்த மதுர பாஷிதத்தின் ஒரு பகுதி 16 பக்கம், மதிப்புரைகள் ஒரு 16 பக்கம். இவ்வளவுங் கூடி இவ்வக்கீலின் விஷ்ட வாதங்களை நிரஸிப்பவை. இப்புத்தகத்தை இவர் காணாதவர் போலவே யிருந்து விடலாம். பிராமானிகராகையாலே இதை ஆமூலாக்ரம் ஸேவிக்கப் பெற்றதாகக் காட்டிவிட்டார். இதற்குத் தாம் பதில் எழுத அவசியமே யில்லை யென்கிறார். இதற்கு ஸத்யமான வொரு காரணம் காட்டியிருக்கிறார். அதாவது, இப்புத்தகம் மதுரையில் H. D.

பிரெஸ்ஸில் அச்சாகும் போதே தமக்கு (வக்கீலுக்கு) ஆப்தரான வொருவர் அங்கிருந்து கடிதமெழுதினாராம். சதகோடி யென்றொரு புத்தகம் அச்சாகி வருகிறது, அது விரைவில் வெளிவரப்போகிறது, அதற்கு நீர் ஒன்றும் பதிலெழுதவேண்டாம் என்றெழுதினாராம். அதனால் தான் ஒன்றும் பதிலெழுதப் போகிறதில்லை யென்று கை கூப்பி நிற்கிறார். இது வாஸ்தவமானதே. அந்த ஆப்தர் இவர்க் கெழுதிய கடிதத்தின் பிரதி நமக்கும் கிடைத்திருக்கிறது. அவர் வக்கீலுக்கு மிகவும் ஹிதைஷ். அவர் எழுதியது இவ்வளவே: “சதகோடியில் உம்முடைய ஞானச்சாய மெல்லாம் அலசியலசி உதறப்பட்டிருப்பதால் அதற்கு நீர் பதிலெழுதப் புகுந்து திண்டாடவேண்டாம்; எழுதாமலிருப்பது நலம்” என்று தெரிவித்திருக்கிறார். அந்த ஹிதோபதேசத்தை இவர் பரிபாலித்தது நன்றே, இவ்வளவோடு கௌரவமாக விட்டிருக்கலாமியர். சதகோடியில் ப்ரக்ருதத்திற்கு உபயோகமில்லாத விஷயங்களே வலிந்திருக்கிறதாம். இவர் உரை யெழுதவோ பேனாவைக் கையிலெடுக்கவோ ஸர்வாத்மநா அநதிகாரி யென்பது அதில் அசைக்க முடியாதபடி முடிவு கட்டப்பட்டிருக்கிறது. த்ரௌபதி ப்ரபத்தி விஷயத்தில் இவர் வெளியிட்டிருக்கிற வினாக்களுக் கெல்லாம், ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸத்யாதி. திருமலை திருப்பதி பெரிய ஜீயர்ஸ்வாமி திருவடி நிழலில் வாழாமடியேன் ஒன்றற்கும் விடாமல் விடையிறுத்திருக்கிறேன். கோயில் திருமஞ்சனம் ஸ்வாமி முதலான பரியார்கள் இவருடைய வாதங்களை அஸமஞ்ஜஸமென்று வெறுத்துத் தள்ளியிருக்கிறார்கள். இதற்கு பதிலெழுத வேண்டிய அவசியமில்லை யென்கிறார்.

பண்டித ரத்னம் திருக்கண்ணபுரம் ஸ்வாமிக்கும் வக்கீலுக்கும் அச்சிடாமலே காகித வியவஹாரமாக மிக மிக வாத ப்ரதிவாதங்கள் பல மாதங்கள் நடந்திருக்கின்றன. அந்த ஸ்வாமியின் நிருபணங்கள் சதகோடியில் சிரோபூஷணமாக விளங்குகின்றன. இந்த நிருபணங்களெல்லாம் காஞ்சி ஸ்வாமியினுடையனவே யென்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறார் வக்கீல். இந்த நிஷ்கர்ஷம் ஸத்யமாகவே யிருக்கட்டுமே. ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய ஆச்ரித பக்ஷபாதாதி சயாதி மஹா குணங்களை யநுபவிக்கும் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை “ஆயுதமெடேனென்று ஆயுதமெடுத்தும் பகலை யிரவாக்கியும்” என்று எத்தனை யிடங்களில் எழுதியிருக்கிறார் பகவான் காட்டின வழியைப் பாகவதர்களும் கைக்கொள்ளுகிறார்களென்று ஊகிக்கவேண்டியது தவிர வேறுண்டோ?

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

மர்ம ப்ரகாசமென்றொரு நூலை யுதாஹரிக்கிறார் வக்கீல். இது முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு காஞ்சி ஸ்வாமிக்கும் திருக்குடந்தை யந்தனர்களுக்கும் வேத லக்ஷண வாதப் போர் நடந்தபோது R. V. கிருஷ்ணமாச்சாரியர் என்கிற வித்வான் ஸ்வாமியை நிந்தித் தெழுதி விட்டுப் பிறகு அபசாரக்ஷாமணம் செய்துகொண்டு என்னவாறொரென்பதை சதகோடியில் சர்ந்திருக்கின்ற மதுரபாஷிதத்தில் ஸ்ரீ உ. வே. அட்வகேட் S. ஸுந்தரராஜய்யங்கார் ஸ்வாமியின் வியாஸத்தில் பாரா 5ல் விளக்கி யிருப்பது கொண்டு உணரலாம். காஞ்சி ஸ்வாமியோடு விவாதப்பட்டு பங்கமடைந்தவர்கள் யார் யாரென்று தேடிப்பிடித்து உகக்கத் தலைப்பட்டு விட்டார் வக்கீல். வேங்கடார்ய சதகத்தையும் ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். இப்போது அதற்கு என்ன வந்ததோ? பரம ஸாத்விகரான வேங்கடார்ய ஸ்வாமியின் உதவியை நாடப் பார்க்கிறார். “சூர்தாம் ந ஸகூ யுயி ரா உவயு” என்பது ஸுப்ரஸித்தமன்றே.

பாகவதாபசாரம் கொடிது கொடிதென்று உபதேசித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இது ஸ்வைரிணிகள் பண்ணும் பதிவ்ரதா தர்மோபதேசம் போன்றதே தெளிவிலேயே தெரிவித்தேன், ஆரியர்கள்! இவ்விஷயங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் வக்கீல் ஸ்வாமியிடம் மணவாளமாமுனிகள் ஸந்நிதியில் அடியேன் நேரிட விஜ்ஞாபன வயே. அப்போது பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் என்ன என்ன வென்று கேட்டபடியால் இவைவரு மறிய இது வெளியிட்டபடி.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

முக்கையர் குணை: — ச்லோகம் தலைக்கட்டுகையாலே சத்தோபத்த நிர்பந்தத்தினால் நிற்க வேண்டிற்றத்தனை. * அஸங்க்கேய கல்யாண குணகண * என்னக் கடவதிநே. ஆக இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களோடே கூடி.

ஸுந்தரோ தேவ; ஸ்ரீதருஷண்ட சைலநிலயஸ்ஸந் நித்யம் ஸ்தித: — அழகப்பிரானார் திருமாலிருஞ்சோலை மலையை இருப்பிடமாகக் கொண்டு அவதாரங்கள் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே எஞ்ஞான்றுமுளன். “ ஸ்ரீதருஷண்டசைல நிலயே ” என்று ஸப்தமியான பாடமும் காண்கிறது ; அப்போது திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கோயிலிலே என்றபடி. ... (25)

येवैकस्य गुणस्य विप्रदपि वै लोकोत्तरं स्वाश्रयं कुर्यात्तादृशवैभवैरगणितैर्निस्सीमभूमान्वितैः ।

नित्यैर्दिव्यगुणैस्ततोऽधिकशुभत्वैकास्पदात्माश्रयैरिदं सुन्दरबाहुमरिम शरणं यातो वनाद्दीश्वरम् ॥ २६ ॥

யேஷுவேகஸ்ய குணஸ்ய விப்ருடபி வை லோகோத்தரம் ஸ்வாச்ரயம்

குர்யாத், தாத்ருச வைபவைரகணிதைர் நிஸ்ஸீம பூமாந்விதை: ,

நித்யைர் திவ்யகுணைஸ் ததோதிகசுபத்வைகாஸ்பதாத்மாச்ரயை:

இத்தம் ஸுந்தரபாஹுமஸ்மி சரணம் யாதோ வநாத்ரீச்வரம்,

(26)

*** கீழ் ச்லோகத்தில் பிரியவநுஸந்தித்த திருக்குணங்களை ஒருசேர நெஞ்சிற்கொண்டு அவற்றுள் ஒவ்வொன்றின் பெருமையும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதாகையாலே ஒரொரு திருக் குணமே யீடுபடுத்த வல்லதாயிருக்க, இப்படி நிரதிசயங்களான எண்ணிறந்த திருக்குணங் கள் பொலிய எம்பெருமான் ஸேவை ஸாதிக்கும்படி என்னே! என்று உள்குழைந்து பேசுகிறாரிதில்.

யேஷு குணேஷு ஏகஸ்ய குணஸ்ய விப்ருடபி ஸ்வாச்ரயம் லோகோத்தரம் குர்யாத் — கீழ்க் சொன்ன குணங்களிலும் மற்றுமுள்ள குணங்களிலும் ஒரொரு குணத்தை யெடுத்துக் கொள்வது ; அதுதான் பூர்த்தியாக இருக்க வேணுமென்பதில்லை : அதில் ஏகதேசத்தில் யத்கிஞ்சிதம்சம் இருந்தாலும் அவ்விடத்தின் உத்கர்ஷம் வாக்குக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கும். விப்ருட்—பிந்து என்றபடி ; அத்யல்ப பாகத்தைச் சொன்னபடி.

தாத்ருச வைபவை: — ஏகதேச ஸம்பந்த மாத்திரத்தாலே ஸ்வாச்ரயத்தை நிறம்பெறுவிக் க வல்ல பெருமை ஒவ்வொரு திருக்குணத்திற்குமுண்டென்க.

அகணிதை: — அங்ஙனையான குணங்களுக்கு எண்ணிக்கை யில்லையென்க. ஆற்றில் மணை எண்ணினாலும் எண்ணப்போகாதவையிதே பகவத் குணங்கள்.

நிஸ்ஸீம பூமாந்விதை: — “ தாத்ருசவைபவை: ” என்று கீழே சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும் அபர்யாப்தியாலே மீண்டும் “ நிஸ்ஸீம பூமாந்விதை: ” என்கிறது, “ யத்ர நாந்யத் பச்யதி நாந்யத் ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி ஸ பூமா ” என்றிருக்கையாலே சிந்தை மற்றொன் றின் திறத்ததாகாதபடி துவக்க வல்ல பெருமையை இங்கு விவக்ஷிக்கிறபடி ; அது தோன்றவே பூம பதப்ரயோகம் செய்தது.

நித்யை: — இத்திருக்குணங்கள் தாம் ஆகமாபாயியன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுபந்திகளென்க.

ததோதிக சுபத்வைகாஸ்பத ஆத்மாச்ரயை: — இந்த ச்லோகத்தில் முதற்பாதத்தில் சொன்ன விஷயம் ஒருபுறமிருக்க, கீழே “ குணஜம் குணினோ ஹி மங்கலத்வம் ” (22) என்கிற ச்லோகத்திற் சொன்னபடியே தம்மிற்காட்டினும் சீரிய ஸ்வாச்ரயத்தை [திவ்ய யந்தம்-ஸ்வரூபத்தை] உடையவை யென்க. இத்தால், இத்தலையைப் பற்றியே நிறம் பெற்றவை யென்பது சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக இப்படிப்பட்ட,

திவ்யகுணை:—திருக்கல்யாண குணங்களாலே, இத்தம் (இஃம்) — இஃம் என்று சிலர் மருள் கொள்வதுண்டு: புத்தகங்களிற் பாடமும் அங்ஙனே பதிப்பித்துள்ளார்கள்: அது பொருந்தாது; இஃம் என்பதே இங்குப் பொருந்தும்; 'இந்தி-திப்தௌ' என்கிற தாது வடியாகப் பிறந்த க்தப்ரத்யயாந்தமான சொல் வடிவமிது.

ஆக இப்படிப்பட்ட [வநாத்ரிச்வரம் ஸுந்தரபாஹும் சரணம் யாதோஸ்மி] திருமலை யழகரைச் சரணமடைந்தேனாகிறேனென்றாராயிற்று. ... (26)

सदा समस्तं जगदीक्षते हि यः प्रत्यक्षदृष्ट्या युगपाद्भुवा स्वतः ।

स ईदृशज्ञाननिधिनिर्विस्तु नसिंहादिकुञ्जेषु चकास्ति सुन्दरः ॥ २७ ॥

ஸதா ஸமஸ்தம் ஜகதீக்ஷதே ஹி ய:

ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்ட்யா யுகபத்புவா ஸ்வத:

ஸ ஈத்ருச ஜ்ஞானநிதிர் நிதிஸ்து ந;

ஸிம்ஹாத்ரிசுஞ்ஜேஷு சகாஸ்தி ஸுந்தர:.

(27)

***— கீழ்ச் சொன்ன திருக்குணங்களில் சிலவற்றை யெடுத்துக்கொண்ட நுபவிக்கப் புகுந்து, ஷாட்குண்யத்தில் தலையான ஜ்ஞான குணத்தை யநுபவிக்கிறுரிதில்,

ய: — யாவனொரு பகவான்.

ஸ்வத: யுகபத்புவா ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்ட்யா — ஒரு கிலேசமின்றிக்கே இயற்கையாகவே, பெளர்வா பர்யமின்றிக்கே ஏக காலத்திலே யுண்டான ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டியாலே.

ஸமஸ்தம் ஜகத் ஸதா ஈக்ஷதே ஹி — ஸகல ப்ரபஞ்சங்களையும் என்று மொக்க ஸாக்ஷாத்கரியா நின்றானே.

ஈத்ருசஜ்ஞானநிதி: ஸ: — இப்படிப்பட்ட * யுகபத் ஸர்வஸாக்ஷாத்கார ஶ்மமான ஜ்ஞானத் திற்கு நிதியான அந்த பகவான்,

ந: நிதிஸ்து —* அந்தர்ஹிதோ நிதிரஸி த்வமசேஷபும்ஸாம் * என்று ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத் திலருளிச் செய்தபடியே நமக்கு அக்ஷய்ய நிதியாய்க் கொண்டு.

ஸுந்தர: ஸிம்ஹாத்ரி குஞ்ஜேஷு சகாஸ்தி — அழகப்பிரானாய்த் திருமாலிருஞ்சோலைமலையின் லதாக்குறங்களிலே ஸைவஸாதியா நின்றனென்றாராயிற்று, திருமாலிருஞ்சோலையை வநாத்ரி, வ்ருஷாத்ரி என்பது போலே ஸிம்ஹாத்ரி யென்பதுமுண்டு, “மடங்கல் நின்ற திரும் மாலிருஞ்சோலை” என்ற பெரிய திருமொழியிலே நோக்கு. ... (27)

ऐश्वर्यतेजोबलवीर्यशक्त्याः कीदृग्विधासुन्दरबाहुसंश्रयाः ।

योऽसौ जगज्जन्मलयस्थितिक्रियास्सङ्कल्पतोऽल्पादुपकल्पयत्यजः ॥ २८ ॥

ஐச்வர்ய தேஜோ பல வீர்ய சக்தய:

கீத்ருக் விதாஸ் ஸுந்தரபாஹு ஸம்ச்ரயா:

யோஸௌ ஜகஜ்ஜந்மலயஸ்திதிக்கரியாஸ்

ஸங்கல்பதோல்பா துஷ்கல்பயத்யஜ:

(28)

***—ஷாட்குண்யத்தில் ஜ்ஞான குணமொன்றை யநுபவித்தார் கீழ் ச்லோகத்தில்; மற்றையந் குணங்களையும் சேரவநுபவிக்கிறுரிதில். ஷாட்குண்யத்திற்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டி-

ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களிலே உபயோகமாகையாலே இவ்வாறு குணங்களையுங் கொண்டு அமைத்தளித்துத் துடைப்பதான காரியங்களை அவலீலையாகச் செய்து போருகின்ற எம்பெருமானது பெருமை என்னே ! என்று வியந்து கூறுகிறபடி.

யோஸௌ அஜ: — யாவரொரு அழகர்.

அல்பாத் ஸங்கல்பத: — மிகச் சிறியதொரு ஸங்கல்பங்கொண்டே,

ஜகஜ்ஜந்மலயஸ்திதிக்கிரியா: ஸங்கல்பயதி — ஸகல ஜகத்துக்களினுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்திக்கொண்டு போருகிறாரோ.

ஸுந்தரபாஹு. ஸம்ச்ரயா: — அப்படிப்பட்ட அழகரை அவலம்பித்திருக்கின்ற,

ஜச்வர்ய தேஜோ பல வீர்ய சக்தய: நீருக்விதா: — ஜச்வர்யம், தேஜஸ்ஸு, பலம், வீர்யம் சக்தி ஆகிற இக்குணங்கள் அந்தோ ! எப்படிப்பட்டவை ! ; அபரிச்சேத்யமான வைபவத்தை யுடையவைகளன்றோவென்க. (28)

यत्कल्पायुतभोगतोऽपि कृशतां यायान्न तावत्फलं येष्वेकस्य तथाविधैस्सततजैरंहोभिरुत्सीमभिः ।

अस्तादाविह संसृतावुपचितैश्छन्नं सुसन्नं जनं संनत्या क्षमते क्षणाद्वनगिरिप्रस्थप्रियस्सुन्दरः ॥ २९ ॥

யத்கல்பாயுத போகதோபி க்ருசதாம் யாயாந் ந தாவத் பலம்
யேஷுவேகஸ்ய ததாவிதைஸ் ஸததஜைரம்ஹோபி ருத்ஸீமபி,
அஸ்தாதாவிஹ ஸம்ஸ்ருதாவுபசிதைச் ச்சந்நம் ஸுஸந்நம் ஜநம்
ஸந்நத்யா க்ஷமதே க்ஷணாத் வநகிரிப்ரஸ்தத்தப்ரியஸ் ஸுந்தர:

(20)

*** — அழகருடைய க்ஷமாகுணத்தின் சீர்மையை அநுபவிக்கிறாரிதில். ஒரு பாபத்தின் பலனைப் பதினாயிரம் கல்பகாலம் அநுபவித்தாலும் அருதெள்ளும்படியான பாபங்கள் அநவரதமும் எல்லை கடந்து செய்யப்படுகின்றனவாம் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் ; அப்படிப்பட்ட மஹாபாபி ஜநத்தையும் ஒருப்ரணாம மாத்திரமே கொண்டு க்ஷமித்தருளா நின்றார் திருமலை யழகர் — என்கிறார்.

யத்(அம்ஹ:) கல்பாயுதபோகதோபி க்ருசதாம் ந யாயாத் — யாதொரு பாபமானது பதினாயிரம் கல்பம் பலாநுபவம் செய்யப் பெற்றாலும் க்ஷயிக்கமாட்டாதோ,

நாவத் பலம் யேஷு ஏகஸ்ய — எந்த பாபங்களுள் ஒரு பாபத்திற்கு மிடுக்கு உள்ளதோ,

ததாவிதை: — அப்படிப்பட்டவைகளாய்,

ஸததஜை: — இடைவீடின்றிக்கே செய்யப்படுமவையாய்

உத்ஸீமபி: — எல்லை கடந்தவையாய்.

அஸ்தாதௌ இஹ ஸம்ஸ்ருதௌ உபசிதை: — அநாதியான இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்திலே வளர்ந்து செல்லுமவையான,

அம்ஹோபி: ச்சந்நம் — பாபங்களாலே நிரோஹிதாத்ம ஸ்வரூபனாய்,

ஸுஸந்நம் ஜநம் — அதஏவ ஸுதராம் அவஸந்நனவொரு பிராணியை,

வநகிரிப்ரஸ்தப்ரிய: ஸுந்தர: — திருமாலிருஞ்சோலை யடி வீரத்தில் திருவுள்ளமுகந்து வர்த்திக்குமழகர்.

ஸந்நத்யா ஸ்நாநத் ஸ்நமதே — *ப்ரணிபாத ப்ரதிகாரஸ் ஸம்ரம்போ ஹி மஹாத்மநாம்* என்று
காளிதாஸனும் சொன்னபடியே ப்ரணிபாதமாத்ரமே பற்றாசாக நொடிப் பொழுதில்
க்ஷமைக்கு இலக்காக்குகிறான். ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்திலுள்ள *யத் ப்ரம்ஹ கல்ப
நியுதாநுபவேபி* என்னும் ச்லோகம் இங்கே அநுஸந்தேயம். (29)

यजातीयो यादृशो यत्स्वभावः पादच्छायां संश्रितो योऽपि कोऽपि ।

तजातीयस्तादृशस्तस्वभावः शिल्प्यत्येनं सुन्दरो वत्सलत्वात् ॥ ३० ॥

யஜ்ஜாதீயோ யாத்ருசோ யத்ஸ்வபாவ:

பாதச்சாயாம் ஸம்சரிதோ யோபி கோபி,

தஜ்ஜாதீயஸ் தாத்ருசஸ் தத்ஸ்வபாவ;

ச்லிஷ்யத்யேநம் ஸந்தரோ வத்ஸலத்வாத்.

(30)

***—எம்பெருமான் அடியார்களோடு புரையறக் கலந்து பரிமாறும் குணவிசேஷத்தை
இந்த ச்லோகத்தாலும் மேல் ச்லோகத்தாலும் அநுபவிக்கிறார். “எக்குற்றவாள ரெது
பிறப் பேதியல்வாக நின்றோர்” என்கிறபடியே எப்பேர்ப்பட்டவர்களா யிருந்தாலும்
“காதம் பலவும் திரிந்துழன்றேற்கு அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை, உன்பாத நிழலல்லால்
மற்றோருயிர்ப்பிடம் நானெங்கும் காண்கின்றிலேன் — திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்”
என்றநுஸந்தித்துத் திருவடி நிழலிலே யொதுங்கு மளவில், வாத்ஸல்ய மடியாகத் தாலும்
அவர்களோடொத்தவனா யிருந்து கலந்து பரிமாறுவானென்கிறாரிதில்.

யஜ்ஜாதீய: — தேவ மனுஷ்யாதி ஜாதிகளில் ஏதேனுமாகவுமாம்;

யாத்ருச: — ஒழுக்கத்தில் ஏதேனுமாகவுமாம்; யத்ஸ்வபாவ: — இயல்பு ஏதேனுமாகவுமாம்;

யோபிகோபி — இன்னொன்றை யானென்றில்லை; எவனாகவுமாம்.

பாதச்சாயாம் ஸம்சரித: — திருவடி நிழலிலே யொதுங்கினானாகவமையும்.

ஏநம் ஜநம் — இப்படிப்பட்ட பிராணியோடே,

ஸந்தர: — திருமாலிருஞ்சோலை யழகர்,

வத்ஸலத்வாத் — தம்முடைய வாத்ஸல்யமே பற்றாசாக

தஜ்ஜாதீயஸ்ஸந் தாத்ருசஸ்ஸந் தத்ஸ்வபாவஸ் ஸந் ச்லிஷ்யதி — ஜாத்யாசார ஸ்வபாவங்களில்
சிறிதும் வேற்றுமையின்றிக்கே ஒக்கக் கலந்து பரிமாறுகிறாயிற்று. எதிர்த்தலையிலுள்ள
ஜாத்யாசார ஸ்வபாவங்களில் பலவகைப்பட்ட தோஷங்கள் கிடக்க ஒக்கக் கலந்து பரிமா
றுகை அஸம்பாவிதமன்றோ வென்கிற சங்கைக்கு இடமறும்படி வத்ஸலத்வாத் என்கிறார்.
தோஷங்களை அநாதரிக்கைக்கடியான ஸ்நேஹ விசேஷ மிருக்கையாலே அஸம்பாவித
மொன்றுமில்லையென்க. கீழ் ச்லோகத்தில், அபராத ஸஹிஷ்ணுதா ரூபமான ஸ்நமா
குணத்தை யநுபவித்தார். இந்த ச்லோகத்தில், தோஷ போக்யதா ரூபமான வாத்
ஸல்யத்தை யநுபவித்தாராயிற்று, (30)

निहीनो जात्या वा भृशमकुशलैर्वा स्वचरितैः पुमान् नै यः कश्चिद्वहुतृणमपि स्यादगुणतः ।

भजन्तै तं पश्येद्भुजगपतिना तुल्यमपि यो वनाद्रिप्रस्थस्थस मम शरणं सुन्दरभुजः ॥ ३१ ॥

நிஹீனோ ஜாத்யா வா ப்ருசமகுசலைர்வா ஸ்வசரிதை:

புமாந் வை ய: கச்சித் பஹுத்ருணமபி ஸ்யாதகுணத:

பஜந்தம் தம் பச்யேத் புஜகபதிநா துல்யமபி ய:

வநாத்ரிப்ரஸ்தஸ்தஸ் ஸ மம சரணம் ஸந்தரபுஜ:

(31)

*** — இந்த ச்லோகத்தில் ஸமத்வமாகிற மஹாகுணத்தை யநுபவிக்கிறார். ஸமத்வ
மாகிறது — மந்தர்களுக்கும் ஸர்வாத்மநா நிஹிதர்களுக்கும் மஹான்களோ டொக்கத்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

திருவுள்ளம் பற்றுதல். இன்று ஆச்ரயித்த நித்யஸம்ஸாரிகளில் கடைகெட்டவொருவனையும் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானோரோடொக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகையாகிற மஹா குணத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

ய: கச்சித் புமாந் — பெயரிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாதானொருவன் எவனாகிலுமாகவுமாம்;

ஜாத்யா வா ப்ருசம் நிஹீந: — ஜாதியினால் தண்ணியனாகவுமாம்;

அகுசலை: ஸ்வசரிதைர் வா ப்ருசம் நிஹீந: — தீய நடத்தைகளினால் தண்ணியனாகவுமாம்.

அகுணத: ப்ஹுத்ருணமபி ஸ்யாத் — ஒரு குணமூழில்லாமையற்ற த்ருணப்ராயனாகவுமாம்.

ஆக இங்ஙனே ஸர்வாத்மநா தண்ணியனாயிருந்தானே லும்

பஜந்தம் தம் புஜகபநிநா துல்யமபி ய: பச்யேத் — பகவத் பஜநம் என்கிறவொரு குணம் அவ னிடத்தில் வாய்க்குமாகில், அன் ன வனை ஆதிசேஷனோடொக்கவும் கடாஷித்தருளா நின்றான் யாவன்;

ஸ: வநாத்ரி ப்ரஸ்தஸ்த: ஸுந்தரபுஜ: மம சரணம் — திருமாலிருஞ்சோலை மலையடிவாரந்தன்னி லுறையும் அந்த ஸுந்தரத் தோளுடையான் எனக்குப் புகல்.

ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கடற்கரையிலே வந்து சரணம் புகுந்தபோது அவனது ஈர்க்கை யாலே குளிரத் தழுவி அங்கீகரித்த போது பெருமானருளிச் செய்த வார்த்தை — (கம்பர்) "குகனோடுமைவராடேனும் முன்பு, பின்னொன்று சூழ்வான் மகனோடுமறுவராடேனும், எம்முழை யன்பின்வந்த அகனமர்காதலைய! நின்னோடு மெழுவராடேனும்" என்பது. இப்படி வேடனை யும் குரங்கையும் அரக்கனையும் தம்பிமாராகக் கொள்ளுமியல்வினான எம்பெருமானுக்கு இது அஸம்பாவிதமன்றிதே. [பஹுத்ருணம் — अल्पौपस्यार्थं बहुप्रत्ययः।] ... (31)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

एकैकमङ्गलगुणानुभवाभिनन्दमीदृक्त्विवानिति च सुन्दरदोष्णि कृष्णे ।

ते-ये शतंत्विति नियन्तुमनाश्श्रुतिर्है नैवैष वाञ्छनसगोचर इत्युदाह ॥ ३२ ॥

ஏகைகமங்கல குணநுபவாபிநந்தம்

ஈத்ருக் த்வியாநிதி ச ஸுந்தரதோஷ்ணி க்ருஷ்ணே,

தேயே சதந்த்விதி நியந்துமநா: ச்ருதிர் ஹை

நைவைஷ வாங்மநஸ கோசர இத்யுதாஹ.

(32)

*** — கீழ் ஒவ்வொரு ச்லோகத்தாலும் ஒவ்வொரு திருக்குணத்தைப் பேசிய நுபவித்து வந்தார். வேத புருஷன் தானும் * யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே. அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ * என்று மீண்டப்படியை யெடுத்துக் காட்டுகிற மூகத்தாலே தாமும் மீளவேண்டும்படியை முதலிக்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில். ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் (51) * த்ரய்யத்யதா தவ யுவத்வமுமைகர் குணௌகை: * என்று தொடங்கியுள்ள ச்லோகமும் இந்த ச்லோகமும் பெரும் பாலும் ஒன்றுதான் என்று கொண்டுருக்கும். இரண்டுக்கும் "நைவைஷ வாங்மநஸ கோசர இத்யுதாஹ" என்பதே நான்காவது பாதமாக அமைந்திருக்கும்படி காணத்தக்கது.

ஸுந்தரதோஷ்ணி க்ருஷ்ணே — அஸங்க்யேய கல்யாண குணகண நிதியான சுந்தரத்தோ ளுடையான் பக்கலிலே.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஏகைகமங்கல குணநுபவ அபிநந்தம் — ஒவ்வொரு திருக்கல்யாண குணத்தையும் நுபவிப்பத னுலுண்டாகு மானந்தத்தை.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஈத்ருக் இயாநிதி நியந்துமநா: ச்ருதிஸ்து: — இப்படிப்பட்டதென்றும் இவ்வளவிற்கென்றும்
பரிச்சேதிக்கப் புகுந்த வேதமோவென்றால்

ஏஷ: வாங்மநஸ கோசரோ நைவ இதி உதாஹ — இது வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டவே
மாட்டாததென்று சொல்லித் தலைக்கட்டிற்று.

ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் உபர்யுப்ர்யப்ஜபுவோம் என்கிற ச்லோகத்தின் வியாக்கியா
னத்திலும் ஸ்ரீரங்க வ. உத்தரகதத்தில் மர்த்யோத்தாயம் விரிஞ்சாவதிகம்
என்கிற ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலும் ஆனந்தவல்லியின் ப்ரகரியையை விரிய
வுரைத்தோம். அங்கே கண்டுகொள்வது. ... (32)

अज्ञपादमरविन्दलोचनं पद्मपाणितलमञ्जनप्रभम् ।

सुन्दरोरुभुजमिन्दिरापतिं वन्दिषी वरदं वनाद्रिगम् ॥ ३३ ॥

அப்ஜபாதமரவிந்த லோசனம் பத்மபாணிதலமஞ்ஜநப்ரபம்.

ஸுந்தரோருபுஜ மிந்திராபதிம் வந்திஷீய வரதம் வநாத்ரிகம்.

(33)

***— திருக்கல்யாண. குணாநுபவத்திலிருந்து திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்ய
லாவண்யாநுபவத்தில் தோள்மாற நினைத்து, அதற்கு அடியிடுவதாயிற்று இந்த ச்லோகம்.
இதில் அப்ஜமென்றும் அரவிந்தமென்றும் பத்மமென்றும் பதபேதமே யொழிய அர்த்த
பேதமில்லை. திருநெடுந்தாண்டகத்தில் "கைவண்ணந் தாமரை. வாய் கமலம் போலும்;
கண்ணிணையு மரவிந்தம்" என்றருளிச் செய்த கட்டளையிலே இது அருளிச் செய்கிறபடி.
"செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரை யடிக்கள்" என்று
ஒரு சொல்லையே யிட்டுச் சொல்வதுமுண்டு; தாமரை கமலம் அரவிந்தம் என்று வெவ்வேறு
சொற்களை யிட்டுச் சொல்வதுமுண்டு. அநுபவ ரஸிகர்களின்படி ஒரோ வகையாயிருக்கு
மிதே. எங்ஙனே சொல்லிலும் "கட்டுரைக்கில் தாமரை நின்கண்பாதம் கையொவ்வா"
என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே ஒவ்வாபடியன்றோ இருப்பது; இந்த ஸ்தவந்
தன்னிலும் மேலே * அப்ஜம் நு கநம் நிதர்சனம் * என்றருளிச் செய்கிறாரே. அப்படியிருந்தும்
உபமானங்களையிட்டு அநுபவிப்பது ஏனெனில்; ஏதோ வெருவிதமாக வருணித்துப்
போதைப்போக்கவேண்டுமே, வாளாவிருக்க முடியாதே. அதைப்போலிருக்கும் இதைப்
போலிருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பதும் ஒரு பொது போக்காயிருக்குமிதே.

அப்ஜபாதம் — செந்தாமரை போன்ற திருவடிகளையுடையவன்.

அரவிந்தலோசனம் — * அரவிந்தம் போன்று நீண்ட கண்ணான்.

பத்மபாணிதலம்—பற்பமென்னலாம்படியான திருக்கைத் தலமுடையவன். பத்மத்தைப் பாணி
தலத்திலேயுடையவனென்னவுமாம்; அப்போது பத்மமென்றது பத்ம ரேகையைச்
சொன்னபடி. பத்மத்தைக் கையிலே தரித்து லைவை ஸாதிப்பதுமுண்டு; அதைச்
சொல்லிற்றுகவுமாம். திருமங்கையாழ்வார் அட்டபுயகரப் பதிகத்தில் (2—8—3)
* செம்பொனிலங்கு.....ஒண்மலர்பற்றி * என்றருளிச் செய்தது காண்க.

அஞ்ஜநப்ரபம் — * மைப்படி ஷீனியிதே. * அஞ்சன வண்ணனை என்றும், * அஞ்சனம்
புரையுந் திருவுருவனை * என்றும் ஆழ்வார்கள் வாய்வேருவும் திருமேனியிதே.

ஸுந்தர உரு புஜம் — அழகிய வாய் நீண்டவையான திருத்தோள்களையுடையவன்.

மிந்திராபதிம் — * திருமகளார் தனிக்கேள்வன்.

வநாத்ரிகம் வரதம் வந்திஷ்ய — ஹஸ்திகிரியிலே யெழுந்தருளி நிற்கிற வரதன் வநாத்ரிகிலே
ஸேவை ஸாதித்தருளுகிறான் போலும். ஆழ்வார்கள் * நாவாயுளானை நறையூரில் கண்
டேனே * என்றும், * தேன்கொண்ட சாரல் திருவேங்கடத்தானை நான் சென்று நாய
நறையூரில் கண்டேனே * என்றும், * நின்றவூர் நித்திலத்தைக் கண்டது நான் கடன்மல்கை
தலசயனத்தே * என்றும், ஓரிடத்தெம்பெருமானை மற்றோரிடத்தே காணப்பெற்றத
அருளிச் செய்வதுண்டே; அதுபோல. ஆக, ஸர்வாங்க ஸுந்தரபாஸுஸ்தவ வரதனை வநாத்
ரிகிலே ஸேவிக்கக் கடவேனென்றாயிற்று. ... (3)

कनकमरतकाञ्जनद्रवाणां मथनसमुत्थितसारमेलनोत्थम् ।

जयति किमपि रूपमस्य तेजो वनगिरिनन्दनसुन्दरोरुचाहो: ॥ ३४ ॥

கனகமரதகாஞ்ஜநத்ரவாணாம்
மதநஸமுத்தித ஸாரமேலநோத்தம்,
ஜயதி கிமபி ரூபமஸ்ய தேஜ:
வநகிரிநந்தந ஸுந்தரோருபாஹோ:.

(34)

அழகருடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹ லாவண்யத்தில் ஈடுபட்டுப் பேசுகிறார். [அஸ்ய வநகிர்
நந்தநஸுந்தரோருபாஹோ: கிமபி ரூபம் தேஜ: ஜயதி] திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே, உகந்த
வர்த்திக்குறி இந்த சுந்தரத்தோளுடையா னுடைய பரமவிலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸு விளங்கு
நின்றது. (கிமபி ரூபம்) என்பதை இரண்டு பதமாகக் கொள்ளுகையன்றிக்கே ஸமஸ்தமான
ஒரே பதமாகக்கொள்ளத் தகும்; அபிர்வசயமான ரூபத்தையுடைய வென்றபடி, அன்றிக்கே
வ்யஸ்தபதமாகவே கொண்டு 'தேஜ: கிமபி ரூபம் ஜயதி' — தேஜோமயமான ஒருருவம்
திகழ்வின்றது என்று முரைக்கலாம். அது எப்படிப்பட்ட தென்னில்: [கனக மரதகாஞ்ஜநத்
வாணாம் மதநஸமுத்திதஸார மேலநோத்தம்] கனகம், மரகதம், அஞ்ஜளம் இவற்றையுருக்கி,
அந்த த்ரவத்தைத் தனித்தனியே மதனம் பண்ணி, அதை வடிக்கட்டி ஒன்று சேர்த்தார்
போன்றுள்ளதாம் அழகருடைய திருநாமம். முதல் பாதத்தின் முடிவிலுள்ள த்ரவபதம்
கனகம் முதலிய மூன்றிலும் அர்வயிக்கக் கடவது. கனகத்ரவம், மரகத்ரவம், அஞ்ஜ
த்ரவம் ஆகிய இம்மூன்று த்ரவங்களையும் என்றபடி. இவற்றை மதனம் பண்ணுகையாவது
புடம் போடுகை; அந்தரம் வெளிநு கழித்து ஸாரத்தைத் திரட்டும்படியாகும். அப்பா
திரட்டின ஸாரங்களை ஒன்று கூட்டியதனால் இந்த திவ்ய மங்கள் விக்ரஹ லாவண்யமுண்ட
யிற்றென்று சமத்காரமாக வருளிச் செய்தபடி, மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக்
கடைந்தால் அவற்றின் ஸாரமான வெண்ணெய் திரளுமாப்போலே, கனகத்ரவ மரகத்ரவ
அஞ்ஜநத்ரவங்களை மூன்று பாத்திரங்களிலே நிறைத்துக் கடைந்தால் அவற்றில் நின்று
ஸாராம்சங்கள் தோன்றுமே; அவற்றின் கூட்டரவே அழகர் திருமேனியாகக் கொள்ளத்
தக்கது.

किंनु स्वयं स्वात्मविभूषणं भवन्नसावलङ्कार इतीरितो जनैः ।

वर्धिष्णुवालदुमषण्डमण्डितं वनाचलं वा परितः प्रसादयन् ॥ ३५ ॥

கிம் நு ஸ்வயம் ஸ்வாத்மவிபூஷணம் பவந்
அஸாவலங்கார இதிரிதோ ஜன:
வர்த்திஷ்ணுபாலத்ருமஷண்டமண்டிதம்
வநாசலம் வா பரித: ப்ரஸாதயந்.

(35)

திருமாலிருஞ்சோலை யழகர்க்கு அலங்காரென்னென்று திருநாமமுண்டு; பெரியாழ்வார்
திருமொழியில் * பலபல் நாழஞ்சொல்லிப்பூழ்த்த சிசுபாலன்றனை அலைவலைமை தவிர்த்த

மகன் அலங்காரன் மலை — திருமாலிருஞ்சோலையதே * என்ற பாசுரத்தில் இத்திருநாம நுளிச் செய்யப்பட்டிரா நின்றது. இத்திருநாமம் இப்பெருமானுக்கு எங்ஙனே வந்த கன்று ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுந்து இரண்டு வகையான உல்லேகங்களை வெளியிடுகிறார் ச்லோகத்தில்,

ஸுள ஜநை: அலங்கார இதி ஈரித: — இவ்வழகப்பிரானார் உலகத்தவர்களால் அலங்கார ரன்று வழங்கப்படுகிறார்; இதற்குக் காரணமெதுவா யிருக்குமென்று பார்க்குமளவில், நு ஸ்வயம் ஸ்வாத்மவிபூஷணம் பவந் — ஆபரணிகளால் அழகு பெற வேண்டாதே னக்குத் தானே அலங்காரமாயிருப்பதுபற்றி — என்னலாமோ? அன்றிக்கே,

த்திஷ்ணுபாலத்ருமஷண்டமண்டிதம் வநாசலம் பரித: ப்ரஸாதயந் வா — * வளரிளம்பொழில் குழ் மாலிருஞ்சோலையைச் சுற்றிலும் அலங்கரிப்பது பற்றி என்னலாமோ? வரதராஜ ஸ்தவத்தில் * கர்ணிகா தவ கரீச ! நமேஷா * என்னும் ச்லோகத்திலுள்ள உல்லேகங்களை இங்கு ஒரு புடை இதற்குப் போலியாக நினைப்பது. ஸ்வயம் ஸ்வாத்ம விபூஷணமா யிருப்பது பற்றியும் வநகிரி விபூஷணமா யிருப்பது பற்றியும் அ ினன்று திருநாம மாயிற்றென்பது பரமதாற்பரியம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

நம்மாழ்வார் * கிளரொளி யிளமையில் * வளரிளம் பொழில்குழ் மாலிருஞ்சோலை * ன்றருளிச் செய்ததை * வர்த்திஷ்ணுபாலத்ருமஷண்டமண்டிதம் வநாசலம் என்று மொழி யார்த்தபடி. ...

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada (35)

सुखस्पर्शैर्निर्त्यैः कुसुमसुकुमाराङ्गसुखदैः सुसौगन्धैर्दिव्याभरणगणदिव्यायुवगणैः ।

अलङ्कायैस्सर्वैर्निगदितमलङ्कार इति यस्समाख्यानं घृते स वनमिरिनाशोऽस्तु शरणम् ॥

ஸுகஸ்பர்சைர் நித்யை: குஸுமஸுகுமாராங்க ஸுகதை:

ஸுஸௌகந்த்யைர் திவ்யாபரணகண திவ்யாயுத கணை:

அலங்காரையஸ் ஸர்வைவர் நிகதிதமலங்கார இதி ய:

ஸமாக்க்யாதம் தத்தே ஸ வநகிரிநாதோஸ்து சரணம்.

(36)

அழகருக்கு அலங்காரனென்னுந் திருநாமம் எதுபற்றி? என்று விதர்க்கமாய்ச் ன்றது கீழ் ச்லோகம்; நிஷ்கர்ஷமாய்ச் செல்லுகிறது இந்த ச்லோகம். கிரீட மகுட டாவதம்ஸாதி திவ்யாபரணங்ளாலும் ஸுதர்சந பாஞ்சஜந்யாதி திவ்யாயுதங்களாலும் லங்காரம் பெற்றிருப்பதனாலே அலங்காரனென்று ஓதப்படுகிறனாயிற்று; அன்னவனே றக்குத் தஞ்சம் — என்கிறார். அந்த திவ்யாபரணங்களும் திவ்யாயுதங்களும் எப்படிப் டவை யென்ன;

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸுகஸ்பர்சை: — சரணாகதிகத்யத்தில் ஆபரண குர்ணையிலே “ நிரதிசய ஸுகஸ்பர்ச ” இத் ராதியாக அருளிச் செய்தபடியே மெத்தென்றிருக்குமவை.

குஸுமஸுகுமாராங்கஸுகதை: — புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரங்களான பாதாதிகேசாந்த அவய வங்களுக்குக் கருமுகை மாலேபோலே இனிமையைத் தரும்படியானவை.

ஸுஸௌகந்த்யை: — லோக விலக்ஷணமான திவ்ய பரிமளம் பொருந்தியவை.

அலங்காரைய: — திருமேனிக்கு சோபாவஹங்களாயிருக்குமவை. ஆக இப்படிப்பட்ட;

ஸர்வை: திவ்யாபரணகண திவ்யாயுதகணை: — ஸுததி திவ்யாபரணங்களாலும் ஸகல திவ்யா யுதகணங்களாலும்,